

"קול דממה דקה"

"... והנה ד' עבר ורוח גדולה וזקן מפרק הרים ומשבר סלעים לפני ד' לא ברוח ד' ואחר הרוח רעש לא קרעש ד', ואחר הרעש אש לא באש ד' ואחר האש קול דממה דקה" (מלא"א יט. יא-יב)

אין צייר כאלוקינו. בריות עד אין מספר יצר הבורא בעולמו. כל אחד ותכונותיו, כל אחד וכוחותיו. גם בני התורה הפועלים בעולמנו עובדים את ד' כל אחד בדרכו המיוחדת ובכוחותיו.

יש שאינם יכולים לבנות את בנינם הרוחני אלא מתוך הרס ושכירה. רק מתוך סתירת הבניין, מתוך פירוקו ושכירתו, מסוגלים הם לבנות את בנינם האישי. דרכם היא דרך הרוח, המשברת ומפרקת. אחרים ניחנו בעוצמות רוחניות אחרות, אלא שבנינם מבוסס על רעש ועל הכרה ציבורית וחברתית ברורה וניכרת. ויש כאלה שהישגיהם הרוחניים נבנים על הרגש החם, הפורץ וסוחף ומצרף את כל הסובכים אל הלפיד האישי ואל האבוקה הלוהטת בקרבם.

אך גדול מאלה אותו אדם הפועל מתוך שקט, מתוך יישוב הדעת ומתוך שלווה עילאית. גדול מכולם הוא המתעלה מתוך דממה. כזה היה יקירנו, הרב שי צוף זצ"ל. כששוחח אתו לראשונה, נדמה היה לך שתגובותיו מבטאות מידה מסוימת של אדישות ושל שוויון נפש. אך ככל שהעמקת להכירו, כך הבחנת ברצינות, באחריות ובנכונות הרבה להתמודד עם אתגרים גדולים, והכל מתוך שקט נפשי ומתוך דממה. "אמור מעט ועשה הרבה", מדרך אותנו שמאי הזקן בפרק הראשון (מ"ט) מפרקי אבות. והרב שי ידע לעשות הרבה.

בשנותיו בישיבה הוא הקדיש את מלוא כוחותיו ללמוד בהעמקה גדולה וביסודיות רבה, מתוך מאמץ גדול להבין כל נושא עד פרטי פרטיו, ולהפנים את כל מה שלמד. אחר כך, ביציאתו ללימודים בכולל, ידע בצד עיסוקו העיקרי – הלימוד – לפעול בקהילה ובביית הספר, ובדרכו המיוחדת התחבב על כולם והפיץ תורה ויראת שמיים בהצלחה רבה. אמר רבי חנינא בן דוסא: "כל שרוח הבריות נוחה הימנו – רוח המקום נוחה הימנו" (אבות פ"ג מ"ז). תכונותיו המיוחדות של הרב שי צוף זצ"ל, ענוותנותו הגדולה ונכונותו להירתם לכל אתגר, חיבבו אותו על כל מכיריו.

"דודי יָרַד לָגֹן לְעֵרְגוֹת הַבְּשֵׁם לְרַעוֹת בְּנָיִם וְלִלְקֵט שׁוֹשְׁנִים" (שה"ש ו, ב). דווקא כאשר העתיק שי צוף זצ"ל את מגוריו מתוך כוונה לפעול בהיקף רחב בהפצת תורה – נתבקש לישיבה של מעלה להיות קרוב לבוראו. גזירה היא, ואין לנו רשות להרהר אחריה. שי צוף זצ"ל נלקח לקראת סיום ימי הדין, שלפי מסורת המקובלים מסתיימים ביום הושענא רבה. ימי הדין, שהחלו בראש השנה בתקיעת שופר – "ובשופר גדול יתקע" – הסתיימו

בעלייתו של שי זצ"ל לגנזי מרומים, ושם – "קול דממה דקה יישמע", שם הוא ממשיך לעבוד את כוראו בדרכו המיוחדת.

אין נחמה, בעיקר למשפחה הקרובה, להוריו, לאשתו, ילדיו ואחיו, על השבר והאובדן. ובכל זאת, חשוב שנזכור כולנו כי היתה זו זכות גדולה לכל מי ששהה במחיצתה של אותה נשמה גדולה.

תהא נשמתו הזכה צרורה בצרור החיים.